

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2431/2544

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาย สถาพร พามลจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 76

## ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยกับพวกช่วยกันถีบผู้ตายกับผู้เสียหายที่ 1 ตกจากรถยนต์โดยสารขณะที่กำลังเล่นด้วยความเร็วประมาณ 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าผู้ตายอาจไปกระแทกผู้เสียหายที่ 2 ที่ยืนอยู่ตรงบันไดตกจากรถไปด้วยกันและศีรษะกับลำตัวของผู้ตายหรือของผู้เสียหายทั้งสองอาจกระแทกกับพื้นถนนเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ เมื่อผู้ตายและผู้เสียหายทั้งสองตกจากรถทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับอันตรายสาหัส ส่วนผู้เสียหายที่ 2 ได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าผู้ตายและพยายามฆ่าผู้เสียหายทั้งสอง

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกอีก 2 คน ซึ่งเป็นเยาวชนและแยกไปดำเนินคดีต่างหากได้ร่วมกันพามิตรพราห์มตัดทั้งด้ามและตัวมีดยาวประมาณ 24 นิ้ว ไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร จำเลยกับพวกโดยมีเจตนาฆ่าได้ใช้อาวุธมีดดังกล่าวฟันนายทศพล เพชรปานกัน ผู้ตายขณะอยู่บนรถยนต์โดยสารสวัสดิการกองทัพอากาศ แต่ไม่ปรากฏว่ามีผู้ตายหรือไม่ จากนั้นจำเลยกับพวกได้ถีบผู้ตายขณะรถยนต์แล่นด้วยความเร็วประมาณ 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมงจนผู้ตายตกจากรถยนต์และถึงแก่ความตายสมดังเจตนาของจำเลยกับพวก และจำเลยกับพวกได้ร่วมกันใช้มีดดังกล่าวฟันนายกาญจน์สิทธิ์ เดือนเพ็ญผู้เสียหายที่ 1 และนายสมหมาย ชื่นปั้นแดง ผู้เสียหายที่ 2 ขณะโดยสารอยู่บนรถยนต์โดยสารสวัสดิการกองทัพอากาศแต่ผู้เสียหายทั้งสองหลบ มีดจึงไม่ถูกผู้เสียหายทั้งสอง จากนั้นจำเลยกับพวกได้ร่วมกันถีบผู้เสียหายทั้งสองขณะรถยนต์แล่นด้วยความเร็ว 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมงจนผู้เสียหายทั้งสองตกจากรถยนต์โดยสาร จำเลยกับพวกได้ลงมือกระทำความผิดไปโดยตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล เนื่องจากผู้เสียหายทั้งสองไม่ถึงแก่ความตายสมดังเจตนาของจำเลยกับพวกแต่เป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับอันตรายแก่กายถึงสาหัสต้องป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาและจนประกอบกรณียกย่องไม่ได้เกินกว่าสี่สิบวัน ส่วนผู้เสียหายที่ 2 ได้รับอันตรายแก่กายขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 83, 80, 371, 91 ริมมิตรพราห์มของกลางจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 83, 80 จำเลยอายุ 19 ปีขณะกระทำความผิดเป็นนักเรียนเห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นจำคุก 10 ปี ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 6 ปี 8 เดือน รวมจำคุก 16 ปี 8 เดือน ยกฟ้องความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรรับอาวุธมีดพราห์มของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 288 และตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 288 นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่าในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ระหว่างที่ผู้ตายกับผู้เสียหายที่ 1

และที่ 2 โดยสารมาในรถยนต์โดยสารสวัสดิการกองทัพอากาศได้ถูกกลุ่มนักเรียนเทคโนโลยีประจำชั้นรุมทำร้าย ผู้ตายถูกถีบตกจากรถเป็นคนแรกซึ่งผู้ตายได้กระแทกผู้เสียหายที่ 2 ที่ยืนอยู่ตรงบันไดรถตกจากรถตามมาด้วย แล้วผู้เสียหายที่ 1 ก็ถูกถีบตกจากรถเห็นคนหลังสุด เป็นเหตุให้ผู้ตายกระแทกกับพื้นถนนจนถึงแก่ความตายในเวลาต่อมาปรากฏตามรายงานการชันสูตรพลิกศพและความเห็นของแพทย์ทำยพ้อง ส่วนผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ได้รับบาดเจ็บปรากฏตามรายงานชันสูตรบาดเจ็บแผลของแพทย์ทำยพ้อง คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยร่วมกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ โจทก์มีนายพิเชษฐ กลั่นสอนเป็นประจักษ์พยานเบิกความยืนยันว่า ขณะที่ยืนอยู่บนรถยนต์โดยสารคันที่เกิดเหตุในชอกติดกับตัวรถด้านขวาบริเวณที่นั่งยาวด้านหลังเมื่อรถยนต์โดยสารเลี้ยวตรงบริเวณอนุสรณ์สถานจะเข้าไปทางถนนวิภาวดีรังสิต เห็นนายอำพรกับนายธิตินักเรียนโรงเรียนเทคโนโลยีประจำชั้นนั่งอยู่เก้าอี้เดียวกันห่างออกไปประมาณ 2 แถว และนายธิตีได้เอามือคว้าหัวตัดท่อกระดาดหางเสื้อพิมพ์ออกมาพยานจึงได้เตรียมตัวจะลงรถเพราะรู้ว่าจะเกิดเหตุร้าย แต่รถยนต์โดยสารดังกล่าวไม่จอดป้ายเพราะไม่มีคนกดกริ่งและรถยนต์โดยสารนั้นกำลังแล่นอยู่ที่ช่องเดินรถด้านขวา เมื่อรถยนต์นั้นแล่นผ่านป้ายจอดรถไปได้เล็กน้อย นายธิตีและนายอำพรได้ลุกขึ้นชกและใช้มีดฟันผู้ตายกับผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งยืนอยู่ใกล้ประตูหลังของรถและกำลังจะลงจากรถ จำเลยซึ่งนั่งอยู่ตรงที่นั่งยาวหลังรถได้ลุกขึ้นถีบผู้ตายกับผู้เสียหายที่ 1 และมีนายธิตีกับนายอำพรเข้ามาช่วยถีบด้วย หลังจากนั้นจำเลย นายธิตี นายอำพร และนายวุฒิไกรได้ลงจากรถยนต์นั้นวิ่งเข้าไปในซอยโรงงานชื่อเหล็กเห็นว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวันก่อนเกิดเหตุนายพิเชษฐยืนอยู่ในชอกติดตัวรถด้านขวาบริเวณที่นั่งยาวด้านหลังรถที่จำเลยนั่งอยู่ย่อมเห็นเหตุการณ์ได้ชัดเจน นอกจากนี้คำเบิกความของนายพิเชษฐยังสอดคล้องกับคำเบิกความของผู้เสียหายทั้งสองที่เบิกความว่า ผู้ตายและผู้เสียหายทั้งสองถูกจำเลยกับพวกถีบจนตกจากรถ แต่ไม่เห็นว่ามีใครเป็นผู้ถีบ เมื่อพิเคราะห์ถึงว่านายพิเชษฐไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงน่าจะเชื่อได้ว่าได้เบิกความไปตามความจริงที่เกิดขึ้น ประกอบกับจำเลยก็เป็นเพื่อนนักเรียนโรงเรียนเดียวกันกับนายอำพรและนายธิตีมาก่อน และได้ขึ้นรถยนต์โดยสารคันที่เกิดเหตุมาด้วยกัน หลังจากเกิดเหตุแล้วได้หลบหนีไปด้วยกัน ดังนั้นเมื่อนายอำพรและนายธิตีเข้าทำร้ายผู้ตายกับผู้เสียหายที่ 1 จำเลยย่อมจะต้องเข้าไปช่วยด้วย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยเข้าร่วมทำร้ายผู้ตายกับผู้เสียหายที่ 1 การที่จำเลยกับพวกช่วยกันถีบผู้ตายกับผู้เสียหายที่ 1 ตกจากรถยนต์โดยสารขณะที่รถยนต์นั้นกำลังแล่นด้วยความเร็วประมาณ 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ย่อมเห็นผลได้ว่าผู้ตายอาจไปกระแทกผู้เสียหายที่ 2 ที่ยืนอยู่ตรงบันไดรถจากรถไปด้วยกันได้และศีรษะกับลำตัวของผู้ตายหรือของผู้เสียหายทั้งสองอาจกระแทกกับพื้นถนนเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ดังปรากฏว่าผู้ตายมีเลือดออกในผนังหัวใจในปอดและกระบังลม เนื้อสมองบวมทั้งสมองอันเกิดจากแรงภายนอกกระทำต่อศีรษะและหน้าอกของผู้ตายอย่างรุนแรง อันถือได้ว่าเป็นผลธรรมดาจากการกระทำของจำเลยกับพวก การกระทำของจำเลยกับพวกจึงเป็นการกระทำโดยเจตนาฆ่า จำเลยจึงต้องมีความผิดฐานฆ่าผู้ตายและพยายามฆ่าผู้เสียหายทั้งสอง คำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยอ้างมานั้นข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้"พิพากษายืน

## องค์คณะ

เรื่องฤทธิ์ ศรีวรรณะ · วิชัย วิวิทเสวี · พลประสิทธิ์ ฤทธิ์รักษา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

